

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Núria Ruiz

Estudiant i futura mestra d'Educació Infantil FUB

L'esclat de la pròpia personalitat

Tothom sap, efectivament, que educar no és senzill, només cal tenir a les mans una criatura acabada de néixer per saber la quantitat de problemes amb què ens podem trobar. Els pares i mares es carreguen de bones intencions a l'hora de tirar endavant el projecte fill/a, que en la seva primera configuració com a persona passarà per una etapa d'atencions intensives: el nadó menja, fa pipí, fa caca i plora a tota hora. Tot queda diluït, però, quan senten a dir que el nen o la nena és molt semblant o igual que ells. I només cal una petita rialla perquè s'acabin d'enamorar de l'infant. Estan completament identificats amb el nouvingut al món.

Només han passat quatre dies i aquells que tenen la responsabilitat de continuar educant es troben al davant d'un vailet que necessita un mòbil de contracte, un súper ordinador portàtil i el *home cinema* a la seva habitació. I per relacionar-se amb els altres vol un parell de pírcings, tatuatges, fer ostentació de la roba interior i un seguit de coses amb les quals els progenitors no estan identificats.

En aquest moment apareixen els dubtes sobre l'educació que han fet els pares i mares. On ens hem equivocat? Hauríem d'haver estat més (o menys!) estrictes? Li hem fet la vida massa fàcil? O bé al contrari, hem estat massa exigents? Hem pogut estar poc per ells/es? Li hem estat massa al damunt?

El cas és que vivim en un món del qual no ens podem evadir. Malgrat el pas dels anys, sorprèn per la seva rapidesa i, evidentment, en tot aquest temps passen moltes i moltes coses que les famílies no poden (i potser és millor així!) controlar.

És l'aportació de la vida i la societat a l'esclat de la pròpia personalitat.